

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Kvædlinger eller Smaakvad

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 257. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1815_251-txt-shoot-idm7358/facsimile.pdf (tilgået 31. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

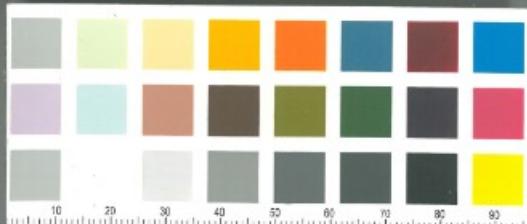
Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Men en stor Hob havde anbragt en kunstig
Jld ligesom paa et Alter, hvor de stode og boede
sig for. Det forunderligste var, at Euen paa dette
Alter havde snart en, snart en anden Farve. Og
denne Afsverling syntes og at være beregnet paa til-
lejlighed for den nyhedslystne Hob, som lod sig
henvise i letfindig Beundring over disse Forandringer;
men at Euen opgik tillige en stem Dunst, der
gjorde dens Tilbedere dørste og fornøgtige, saa at
de siben set ikke kunde taale eller lide at see paa
det store Lys.

Leg spurgte den Gamle om denne forunderlige
Jld, der havde disse mange Farver, og udgav disse
fremme Dunster, som dens Tilbedere aldeles ikke
ville eller ikke kunde mærke, men som forvirrede
diese Mennesker, saa at de tabte al Lyst og ligesom
havde ingen Kraft til at see ved Lyset paa Alteret?
Han svarede: Tys! — Dette er den mægtige Tids-
aand, som Alle hykler med, beruses af, blændes
ved, bejuble hinanden for; og som Ingen maae
driste sig til at prøve eller randsage efter formuftige
Grunde, men som Alle skulle antage efter de for
enhver Periode gjældende Formuftegrunde, og blindt
hen følge uden Modsigelse. Ja! med yderste
Strænghed paafordrer Formuftroen Blindhed,
uden hvilken den aldrig formaar at holde sig.

M

Saaledes, sagde jeg til den Gamle, kan det
komme til at træffe ind, hvad der staar: naar en
Blind leder en anden Blind, saa — men i det
Samme begyndte atter Choralen fra Alteret: "So-
ver I? hvor kan I sove!"

Nu først blev jeg vaer, at Mange af Menig-
heden havde listet dem bort, og vare komne ind i
Labyrinthen, hvor de havde fordeelt dem blandt
Hoben, og vankede omkring. Og imedens jeg stod
og forundrede mig derover, mærkede jeg, at der
atter var en nye Skare af Ankommende, som hav-
de indfundet dem i Labyrinthen.

Dish syntes at ville udmarkle sig ved en Slags
Gravitet i Afstand. Nogle havde lange Kapper
paa, hvilke de hængte snart til den ene, snart til
den anden Side, efter som Conjuncturerne drejede
sig.

De glesie bare Noget i Haanden, som en
Kugle, der var hvid paa den ene og sort paa den
anden Halvdel. De vidste med saadan Kløgt og
Behændighed at vende og dreje disse Kugler, saa
man ei ret kunde fælne, hvad enten de vare hvide
eller sorte. Og dersor vendte de sig alle bort fra
det store Lys, at Ingen skulle formerke beres Kunst-
greb. Enkom nu og spurgte den Gamle: ere disse
maaskee Sophister, Politikere, eller Slige saadanne?

